

Arrest

nr. 128 351 van 28 augustus 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Minister van Justitie belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 20 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 december 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 maart 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M.-C. FRERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verliet Joegoslavië in 1958 en verbleef in verschillende Europese landen en in Australië. Verzoeker kwam op 4 mei 1980 voor het eerst toe op Belgisch grondgebied en werd meermaals gerepatriëerd.

1.2. Verzoeker diende op 9 januari 2004 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het (oude) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 21 september 2006 een beslissing waarbij de in punt 1.2 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.4. Verzoeker diende op 15 september 2008 een asielaanvraag in.

1.5. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 22 oktober 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 15 maart 2010 (RvV 15 maart 2010, nr. 40 242).

1.6. Verzoeker diende op 8 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die op 23 juni 2010 en 13 juni 2011 per fax werd aangevuld.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 19 december 2011 een beslissing waarbij de in punt 1.6 vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 21 januari 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.12.2009 werd ingediend door :

C.(...), U.(...)

nationaliteit: zonder nationaliteit

geboren te J.(...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen, met name dat betrokkene enorme vooruitgang maakt op het gebied van kennis van de landstalen, dat hij zich de Franse taal heeft kunnen eigen maken door in een Franstalige omgeving te wonen, dat hij reeds rechtmatig tewerkgesteld zou zijn geweest in België en dat getuigen per brief melden dat hij beleefd' sociaalvaardig, gastvrij en hulpvaardig zou zijn, zijn geen grond voor een verblijfsregularisatie. Het is normaal dat betrokkene - in afwachting van zijn asielprocedure - zijn tijd in België zo goed mogelijk trachtte te benutten. Bovendien betekende betrokkene op 11.06.2010 een bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat hij dit niet opgevolgd heeft en zich intussen verder geïntegreerd heeft, is te wijten aan de eigen houding en gebeurde in illegaal verblijf, waardoor dit geen grond kan vormen voor regularisatie. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen.

Wat zijn relatie met een Belgische dame betreft, dient betrokkene de geëigende procedure (procedure Gezinshereniging) te volgen om een verblijfsrecht te bekomen.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 17.03.2010 met een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos geen

gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Tot slot dient ook te worden opgemerkt dat betrokkene gedurende de periode dat hij in België verbleef, verschillende keren in aanraking is gekomen met de openbare ordediensten waardoor hem geen gunstige regeling kan worden toegekend. Betrokkene werd op 23.06.1980 door de correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 maanden met 3 jaar uitstel voor namaking of vervalsing van een paspoort, een machtiging om wapens te dragen of een arbeidsboekje/ gebruikmaking van een nagemaakt of vervalst paspoort, een machtiging om wapens te dragen of een arbeidsboekje. Op datum van 16.02.1983 werd betrokkene veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden met 3 jaar uitstel en een geldboete voor valsheid in geschriften en gebruikmaking van deze valsheid/ heling van voorwerpen verkregen d.m.v. een misdaad of wanbedrijf/ aanmatiging van naam. Op 14.03.1984 werd hij door de correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden en een geldboete voor diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels en tot een gevangenisstraf van 1 jaar en een geldboete voor valsheid in geschriften en gebruikmaking van deze valsheid en onwettig binnenkomen of verblijven in het Rijk en tot een gevangenisstraf van 6 maanden en een geldboete voor het voorhanden hebben van een wapen. Op 02.10.1985 werd hij veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een gevangenisstraf van 1 jaar en een geldboete voor valsheid in geschriften en gebruikmaking van deze valsheid, namaking of vervalsing van een paspoort, een machtiging om wapens te dragen of een arbeidsboekje gebruikmaking van een nagemaakt of vervalst paspoort, een machtiging om wapens te dragen of een arbeidsboekje/ onwettig binnenkomen of verblijven in het Rijk/ aanmatiging van naam. Op 17.10.2003 werd hij door de correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar en een geldboete voor heling van voorwerpen verkregen door middel van een misdaad of wanbedrijf/ vereniging van misdadigers om misdaden te plegen waarop de levenslange opsluiting of opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar of een langere termijn gesteld is/ onwettig binnenkomen of verblijven in het Rijk."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel onder andere de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt hierbij het volgende:

"1.

(...)

Dat verzoeker zijn aanvraag tot machtiging van verblijf heeft ingediend en op verschillende momenten heeft aangevraagd aangezien zijn persoonlijke situatie gewijzigd was - in de mate dat de hoedanigheid van staatloze hem door de rechtbank van eerste aanleg te Brussel werd erkend - en de behandelingstermijn van de aanvraag;

Dat ook in de aanvullingen van de aanvraag tot machtiging van verblijf van 23 juni 2010 en 13 juni 2011 melding wordt gemaakt van het feit dat verzoeker erkend is als staatloze, dat deze erkenning een bevestiging is van zijn hoedanigheid van staatloze die reeds werd aangehaald in de aanvraag van 2009 en dat deze hoedanigheid mee in overweging moet worden genomen bij de beoordeling van de ontvankelijkheid en de gegrondheid van de aanvraag tot machtiging van verblijf;

Dat bij de lectuur van de beslissing van 19 december 2011 verzoeker vaststelt dat nergens enige melding is gemaakt van het feit dat hij als staatloze is erkend, behoudens bij aanvang van de beslissing bij de identificatie van verzoeker;

Dat de aanvraag van verzoeker ontvankelijk maar ongegrond werd verklaard;

Dat nergens in de bestreden beslissing ook maar enige melding is gemaakt van het feit dat verzoeker een staatloze is;

Dat hiermee dan ook manifest geen rekening is gehouden in de beoordeling van het dossier van verzoeker;

(...)

Dat, meer nog, op 24 mei 2011 een brief werd overgemaakt door dienst Vreemdelingenzaken inzake het dossier van verzoeker met verzoek om bijkomende documenten neer te leggen in zijn dossier, en meer bepaald een attest van erkenning als staatloze opgesteld door het commissariaat generaal voor vluchtelingen en staatlozen;

Dat het feit dat de tegenpartij zelf een schrijven richtte aan verzoeker met een vraag om omtrent dit element bijkomende stukken over te maken op zichzelf ook een teken is van hoe belangrijk dit punt in het dossier van verzoeker is;

Dat het CGVS echter geen attest van erkenning van staatloze kan afleveren indien een persoon in illegaal verblijf is; dat dit zo is ongeacht het feit dat in de Belgische rechtsorde een in kracht van gewijsde gegane beslissing is die aan verzoeker de hoedanigheid van staatloze toekent;

Dat het absurde van de situatie is dat verzoeker, in een poging om zijn verblijf te regulariseren, en aldus een legaal verblijf te bekomen een attest moest voorleggen aan de tegenpartij dat enkel te verkrijgen is indien men reeds een legaal verblijf heeft (!?);

Dat, omdat het voor verzoeker onmogelijk was dergelijk attest voor te leggen, de raadsman van betrokkene telefonisch contact heeft opgenomen met de tegenpartij teneinde hierover informatie te verstrekken; dat er eveneens een schrijven werd gericht op 13 juni 2011 aan tegenpartij met de schriftelijke weergave van de verschillende stappen die verzoeker heeft ondernomen om het attest te verkrijgen van het CGVS, hetgeen onmogelijk bleek;

Dat in bijlage aan de fax van 13 juni 2011 andere bijkomende documenten werden neergelegd met verzoek deze mee in rekenschap te brengen bij de beoordeling van het dossier van verzoeker;

Dat verzoeker opmerkt dat de tegenpartij een opsomming maakt van verschillende andere elementen in zijn dossier zoals zijn kennis van de landstalen, het feit dat hij het rechtmatig tewerkgesteld was in België, de verschillende getuigenverklaringen, maar dat er geen woord wordt gerept over zijn staatloosheid;

Dat verzoeker dan ook niet kan begrijpen waarom dit element niet mee in overweging werd genomen aangezien dit voor hem een essentieel punt is; dat dit een motiveringsfout betreft;

Dat de bestreden beslissing om deze reden moet worden vernietigd;"

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

2.3. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.4. Verzoeker beklaagt zich over het feit dat in de bestreden beslissing volgens hem geen rekening werd gehouden met het feit dat hij als staatloze werd erkend.

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 23 juni 2010 een aanvulling overmaakt bij zijn oorspronkelijke aanvraag om machtiging tot verblijf van 8 december 2009. Als bijlage bij deze aanvulling voegt verzoeker het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Brussel van 8 juni 2010 waarbij hij als staatloze wordt erkend en zijn raadsvrouw stelt in haar begeleidend schrijven het volgende: *"het gebrek aan nationaliteit eveneens dient te worden in aanmerking genomen, zowel op het gebied van de ontvankelijkheid als op het gebied van de gegrondheid"*. Tevens blijkt uit het administratief dossier dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 24 mei 2011 een brief richtte aan de raadsvrouw van verzoeker met de vraag om binnen de 30 dagen volgend document over te maken: *"Een attest van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waarin het statuut van staatloze wordt bevestigd"*. De raadsvrouw van verzoeker maakte tenslotte op 13 juni 2011 een faxbericht over waarin zij uiteenzet dat verzoeker niet in aanmerking komt voor een attest bij gebrek aan een verblijfsvergunning in België. De staatloosheid van verzoeker is dus zeker een element dat werd aangevoerd in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.

2.6. In de bestreden beslissing wordt ingegaan op de integratie-activiteiten van verzoeker gedurende zijn verblijf in België, op het feit dat hij geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten na zijn asielprocedure, dat uit een langdurig illegaal verblijf niet ipso facto een recht op verblijf voortvloeit en op zijn relatie met een Belgische dame. Verzoeker lijkt echter te kunnen worden bijgetreden waar hij stelt dat *"nergens in de bestreden beslissing ook maar enige melding is gemaakt van het feit dat verzoeker een staatloze is"*, waardoor niet kan worden vastgesteld of met dit element *"rekening is gehouden in de beoordeling van het dossier van verzoeker"*.

2.7. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

“Verzoeker stelt dat de gemachtigde al te vlot voorbij is gegaan aan het feit dat de verzoekende partij werd erkend als staatloze.

De toestand van apatride heeft niet noodzakelijk een verblijfsrecht tot gevolg.

Ook als staatloze blijft verzoeker een vreemdeling in de zin van art. 1 Vreemdelingenwet en op wie de bepalingen van deze wet onverkort van toepassing blijven.

Aldus kan de apatride die niet op regelmatige wijze in België verblijft, zoals in casu verzoeker, worden uitgezet op grond van de bepalingen van de Vreemdelingenwet - wat niet in strijd is met het Apatridenverdrag - daar art. 31 van dit verdrag enkel de situatie van een staatloze beoogt die op regelmatige wijze in België verblijft.

De staatloze kan immers niet meer rechten laten gelden dan een andere vreemdeling wiens verblijf in ons land opgehouden heeft regelmatig te zijn.

Immers art. 31 van het Staatlozenverdrag voorziet enkel dat de verdragsluitende staten een rechtmatig op hun grondgebied vertoevende staatloze niet kunnen uitzetten.

De verzoekende partij verblijft niet rechtmatig meer in het land, zodat zijn eventuele erkenning als staatloze geen verblijfsrecht tot gevolg kan hebben dit in tegenstelling met de personen die erkend worden als vluchteling en die uit dien hoofde van een onbeperkt verblijfsrecht kunnen genieten.

Het gaat niet op dat vreemdelingen die zoals verzoeker in casu, in een onwettige situatie in België verblijven gewoon door het eventueel bekomen van het statuut van staatloze deze onwettige verblijfstoestand zouden kunnen regulariseren.

Een andere behandeling voorzien voor staatlozen t.o.v. andere vreemdelingen zou in strijd zijn met het gelijkheidsbeginsel.

Ook artikel 98 van het K.B. dd. 08.10.1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet dat de staatloze en zijn familieleden onderworpen zijn aan de algemene reglementering.

Terwijl uit artikel 6 van het Staatlozenverdrag blijkt dat er geen positieve discriminatie ten aanzien van apatriden mag worden doorgevoerd. Een positieve discriminatie ten aanzien van staatlozen zou indruisen tegen de geest van het Staatlozenverdrag. De opstellers van het verdrag zijn er terecht van uitgegaan dat de staatloosheid niet kon aangemoedigd worden.

Het voormelde artikel 6 bepaalt immers dat:

“Voor de toepassing van dit Verdrag houdt de term “onder dezelfde omstandigheden” in, dat een staatloze voor de uitoefening van een recht moet voldoen aan alle eisen (waaronder begrepen die betreffende de duur van en de voorwaarden voor tijdelijk verblijf of vestiging) waaraan hij zou moeten voldoen indien hij geen staatloze was, met uitzondering van de eisen waaraan, wegens hun aard, een staatloze niet kan voldoen”

2.8. De Raad stelt vast dat de verwerende partij niet betwist dat verzoeker in het kader van de aanvullingen op zijn initiële aanvraag om machtiging tot verblijf melding had gemaakt van zijn staatloosheid. De verwerende partij vroeg bovendien zelf op 24 mei 2011 aan verzoeker om een attest over te maken waarin zijn statuut van staatloze wordt bevestigd. De verwerende partij zet echter slechts in haar nota met opmerkingen uiteen waarom de erkenning als staatloze geen aanleiding kan geven tot het verstrekken van een verblijfsmachtiging. De verwerende partij stelt in haar nota het volgende: *“De verzoekende partij verblijft niet rechtmatig meer in het land, zodat zijn eventuele erkenning als staatloze geen verblijfsrecht tot gevolg kan hebben dit in tegenstelling met de personen die erkend worden als vluchteling en die uit dien hoofde van een onbeperkt verblijfsrecht kunnen genieten. Het gaat niet op dat vreemdelingen die zoals verzoeker in casu, in een onwettige situatie in België verblijven gewoon door het eventueel bekomen van het statuut van staatloze deze onwettige verblijfstoestand zouden kunnen regulariseren.”* In de bestreden beslissing kan geen spoor worden teruggevonden van deze overwegingen. Daargelaten de vraag of de *a posteriori*-motieven uit de nota met opmerkingen inzake de staatloosheid pertinent zijn, dient verzoeker te worden bijgetreden waar hij van oordeel is dat niet blijkt dat bij het nemen van de bestreden beslissing met dit element, waarvan de gemachtigde van de staatssecretaris overduidelijk op de hoogte was, rekening werd gehouden.

2.9. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. De eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het enig middel kan niet tot een ruimere vernietiging aanleiding geven waardoor deze niet verder dienen te worden onderzocht.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 december 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. DE LANGE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. DE LANGE

F. TAMBORIJN